

TBILISI – deel 5

Vandaag bezoeken we de botanische tuin en het Narikala Fortress die de skyline vormde en heerste over de stad, tot er aan de andere kant van de stad, boven op een berg (Tbilisi is volledig omringd door bergen) een TV mast verrees met een hoogte van 210 meter. Inkom Botanikuri: 1 Lari per persoon. Buiten de kassierster, twee bewakers en nog twee wandelaars waren we weer alleen. Je zou bijna denken dat we de enige toeristen zijn in Tbilisi. De natuur is prachtig en de stilte heerst er, sommige delen zijn goed onderhouden, op andere plaatsen is er een wildgroei te bemerken, doch alles heeft zijn charme. We zijn op het laagste punt gekomen, als je naar boven kijkt dondert er een waterval naar beneden in een meertje. We houden ons hart vast

als Jos eens even aan de overkant, de glibberige rotsen trotserend, gaat voelen hoe warm (of koud) het water wel was dat naar beneden kletterde. We klimmen verder naar het hoogste punt en genieten van het panorama. Voor ons zien we de hele tuin, de weg naar de grote serres wordt geflankeerd door torenhoge cipressen. Achter ons strekken immense bossen zich uit tot de Kaspische zee. Via een brug over de waterval

aanschouwen we boven ons de ruïnes van het Shahtakhti Fortress, wat verder links staat een rond glazen gebouw tussen de bomen, met het uitzicht van een ruimtestation, doch het is een modern zakencentrum. We klauteren naar boven want we hebben wat anders gezien, namelijk een 20 meter hoog beeld van Kartlis Deda (moeder Georgië) die het symbool is van de stad. Patrick vraagt zich af of het

van marmer is, niemand te zien, even een steentje tegen gooien. Bing, het is van aluminium. Deze dame heeft een wijnbeker in de ene hand om vredelievende mensen (zoals wij) te begroeten, in de andere hand een zwaard om de vijanden te bestrijden.

De weg naar het fort is mooi aangelegd, soms verpozen we even en bewonderen we het mooie uitzicht, van hieruit kan je de ganse stad zien liggen. Een enorme poort geeft toegang tot het fort, door de Perzen gebouwd in de vierde eeuw als citadel. Het fort werd menigmaal verwoest en terug opgebouwd. Onder Russisch bewind werd het gebruikt als munitiedepot, een geweldige explosie (1827) verwoestte het fort alsook de Church of St. Nicolas die zich binnen de muren bevindt. Deze laatste werd terug opgebouwd in 1990, we zullen eens even binnen gaan kijken. Prachtige fresco's, iconen bij de vleet, zoals in al de Orthodoxe kerken die we bezochten, is het altaar afgeschermd. In het midden is wel een deur die overal open staat zodat je het altaar kan zien. Er liggen ook steeds broden voor de deur, dat weten we dan ook weeral. Buiten zetten we ons even neer en zien nog juist

Jos de trappen van de vestingmuur opklauteren, de overigen passen want het was tamelijk hoog en er was geen reling.

We keren terug op onze stappen, want aan het beeld van Kartlis Deda hebben we een trap gezien die naar beneden leidt. Het schijnt hier de geliefkoosde plaats te zijn voor jonge koppeltjes, en er staan geen verbodstekens. We dalen verder en worden door een plaatselijke schone toegewuifd die de was aan het doen is, in een stenen kuip. Je kunt nooit raden wat we nu weer tegenkomen, een kerk natuurlijk. Het is de Bethlehem Church, er is een trouw aan de gang alsook een doop (om de kosten te besparen zeker). Geen probleem om tussen de mensen te staan, bij het buitengaan, zullen we maar even opzij gaan, anders staan we nog mee op de foto. Er zijn zelfs twee Bethlehem kerken, één boven en één beneden.

We dalen de trappen af en komen in één der oudste wijken van de stad. Het is er aan te zien, steeds weer de bouwvallige huizen, niet onderhouden wegen, enz. Nu naar rechts en we staan weer aan de Jvaris Mama Church (kerk met de visvijver doch de naam had ik nog niet vernoemd). Wat we tot onze verbazing ook regelmatig zien, zijn camionetten met ...Nederlands opschrift (zelfs één met Belgische nummerplaat). Hoe die daar geraakt zijn laat ik aan uw verbeelding over. Er was zelfs een lijnbus met aan de zijkant het opschrift "Den Haag", voor alle veiligheid hebben we die maar niet genomen. Jan en Jos blijven in het hotel, de anderen gaan nog een toertje doen. Ditmaal nemen we de straat naar links voor het stadhuis. Aan het eind van de straat zien we boven op de berg het glazen huis (Business Centre). Gewoonlijk komen we wel ergens de ouders van Catherine Jacques tegen, hadden we het geweten dat hun hotel op 100 meter lag van waar we stonden, waren we zeker eens langsgedaan. Later hoorde ik dat ze met iemand van het hotel, die haar ouders ging bezoeken, mee zijn gereden, het Kaukasus gebergte in. Wondermooie natuur, prachtige landschappen, kleine dorpjes en gastvrije mensen, het was een prachtige uitstap. Berg op, je voelt het aan de kuiten en het weer valt goed mee. We zijn niet ver meer van een kabelspoorweg (die goed merkbaar was vanaf het parlamentsgebouw) die leidt naar het Mtatsminda Park, waar een pretpark ligt met de hoogste roller coaster (60 meter) van Europa. Halfweg kan je ook uitstappen bij de Mamadaviti Church, iets lager ligt het nationaal Pantheon, waar diverse beroemdheden begraven liggen. Spijtig dat het die dag zo regende, anders waren we wel eens naar boven gaan piepen. We zullen maar naar beneden gaan, via grote gebouwen, alle ministeries zijn hier gevestigd. Om het af te leren zijn we nog eens een klein kerkje binnengewipt, er was ook een trouw bezig. Ik ben de tel kwijt, doch deze was de laatste in de rij. Het valt op dat de verschillende godsdiensten vreedzaam naast elkaar leven, Georgië is hiervoor naar het schijnt bekend. Onze tocht zit er op en we keren terug naar het hotel. Valiezen pakken, onze reis zit er bijna op.

De laatste Lari's worden geteld, we leggen 60 GEL afzonderlijk voor de taxi's die we besteld hebben, we moeten deze nacht om half drie vertrekken. We besluiten hetzelfde restaurant te bezoeken als de eerste dag, doch geen Khachapuri ditmaal, een nagerechtje kan er nog juist bij, we moeten zien dat onze Lari's op zijn, want in België kunnen we deze niet omwisselen. Nog even napraten in het hotel, Marijntje heeft snoep gevonden in het winkeltje, het lijken wel kroketten (zelfde vorm en kleur) maar ze smaken heel zoet en smelten weg in de mond. Ze heeft een hele voorraad ingeslagen voor het thuisfront. Zo, normaal zeg ik slaapwel, maar de resterende uren gaan we maar even op ons bed liggen.

Klokslag half drie staat er weer maar één taxi, de andere staat er ook, het is nogmaals de maat van den bomp. We moeten onze valiezen op de achterbank zetten, want in zijn koffer is geen plaats. Gemakkelijk is anders. In snelvaart rijden we naar de luchthaven, we volgen de eerste taxi maar raken hem al vlug kwijt, als dat maar goed komt, ik denk dat hij al aan de fles heeft gezeten, want hij begint nog een deuntje te zingen ook. Gelukkig komen we goed aan op onze bestemming, zo veel zal hij wel niet gedronken hebben, want hij weet de prijs nog heel goed. Op de luchthaven komen we de Belgische judodelegatie tegen, iedereen is op post. Nog vlug een koffie drinken, een stukje eten en dan inchecken. Het duurt wel lang, zou er iets aan de hand zijn? De gewone plaatsen zijn allemaal bezet, onze groep zal dus reizen in business class, ja, voor VIP's kan je al eens iets meer doen, nietwaar?

Jan heeft een rare gewoonte, ik weet wel dat de vorige paus bij aankomst altijd de grond kust, hij doet dit bij het vertrek. Een andere uitleg hiervoor kan zijn, dat hij het laatste trapje van de roltrap gemist heeft, gelukkig zonder erg. We zitten erg ruim in het vliegtuig, ditmaal krijgen we iets eetbaars en zelfs tweemaal koffie. Zonder problemen landen we. (We zaten dan ook niet in een Turks toestel.)

En tante Lieve heeft gezorgd voor transport, hetzelfde taxibusje waarmee we gekomen zijn. Eerst langs Essen, waar we vergast worden op een rijkelijk morgenmaal. Patrick is ermee weg, hij moet namelijk nog gaan werken. We krijgen bericht dat ATV Ilse komt interviewen aan de sporthal "Kattenbroek" te Edegem. Normaal gingen Marijntje, Oswald en ikzelf met de trein naar Antwerpen, dat kunnen we nooit halen. Nooit? Vergeet het, we krijgen telefoon van tante Greet (zie Cairo, Tampere, Lissabon) dat ze ons komt ophalen. Iedereen is er, Ilse, Olivier, Kris Droog, de mannen van ATV (we zijn Sven wel gewoon van in Peking, maar deze gasten zien er ook tof uit) ons groepje en tenslotte komt nonkel Albert nog met de fiets aangereden (wie zijn snelbinder gevonden heeft mag hem steeds binnenbrengen bij Marijntje – zij zorgt er wel voor dat hij terecht komt bij de rechtmatige eigenaar) het interview kan beginnen, zo komen we 's avonds al op TV. Boeken van Suske en Wiske eindigen steeds met een knipoog van Wiske. Onze avonturen eindigen steeds met de knie van Ilse op de knie van... Kris Droog, dit is al een gewoonte geworden vanaf Athene. Ik ga er dan ook mee stoppen, het is genoeg geweest. Hoewel we moesten wachten of Ilse wel blessurevrij geraakte, alsook dat Georgië nu niet direct het land is voor toeristen, is alles, zoals U kon lezen, best meegevallen. Een bronzen medaille doet natuurlijk wonderen, dan kan een reis niet meer stuk, doch Tbilisi was eens iets anders maar toch de moeite waard. Er waren geen aardbevingen, niemand is ontvoerd, we zijn geen gangsters tegengekomen en er waren geen gevechten aan de gang, we mogen dus niet klagen. Volgende afspraak is geen verre bestemming, mijn ticket voor Rotterdam (WK) is al gereserveerd. We verwachten zoveel mogelijk supporters, misschien tot dan.

Guy

PS.: Als je een verhaal gemist hebt, kan je steeds terecht op de website van Ilse: www.ilseheylen.be (ga naar verslagen, en bekijk de rest ook maar eens).